



Основан декември 2004 год. в Cape Town, South Africa

УВАЖАЕМИ СЪНАРОДНИЦИ,

Скъпи Братя и Сестри,

В навечерието сме на 3-ти март- Българският национален празник! За да се стигне до този ден са изминали векове през които Българският дух остава несломан. Затова този празник има петвековна предистория. Българинът е поробен, но не и победен. Българинът е изгубил държавата си, но не и идеята за държавност. Много са историческите факти довели до 3 март 1878 година. Тази година ние ще празнуваме 131 години от това легендарно събитие отворило пътя на България към ново развитие.

Няма да се спирам на всички малки и големи факти , само ще спомена някои от тях- Търновското въстание през 1868 година, Чипровското въстание, през 1969 год. Легендарният хайдушки предводител Карпош възглавява въоръжено въстание на българите в Кюстендилско, Кочанско и Щипско. И в най-тежките години на насилие и неправда Българинът намира сили и смелост да прояви братска солидарност и да се притече на помощ на съседните народи в борбата им срещу общия враг за отхвърляне на неговото потисничество и приобщаването им към европейската цивилизация. Българите се нареждат под знамето на гръцката независимост срещу османското господство през 1821 год., хиляди българи първи се притичат на помощ на сърбите в сръбската национално освободителна борба през 1804 год, Българите в Румъния вземат дейно участие в неговите освободителни борби, а тези от Банат вземат дейно участие в Унгарската революция през 1848г. Българите вземат масово участие в антиосманската армия водена от Полско-Унгарския крал Владислав III Ягело – през 1443-1444 год.

През втората половина на 17 век, Русия започва войни срещу Османската империя. Това вдъхва упование на Българина, кара го да вдигне глава и да се залови за оръжието. В тези войни под руските знамена се сражават хиляди българи доброволци и особено много нараства броят им когато бойните действия се пренасят на българска земя. Така преди Освобождението на България , руските войски са преминавали река Дунав 11 пъти. Паметникът на Шипка днес достойно възвеличава тяхното безсмъртно дело. Славата между руските защитници и българските опълченци на Шипка е неделима – и едните и другите са я заслужили напълно.

Драги Сънародници,

Нека на този свят ден 3-ти март се поклоним на всички тези знайни и незнайни борци за СВОБОДАТА на БЪЛГАСКИЯТ НАРОД!

Павел Танов - зам. председател на Свободна Християнска Организация "България" Кейп Таун

Скъпи Братя и Сестри,

Българите и Българският дух е навсякъде по света. След такава дълга предистория, а и по-нататъшен развой на историята на България, ние Българите сме тук също и в Кейп Таун. От последните статически данни броят на българите в България е 7,128,000 жители, а на тези емигрирали по света от български произход жители наброяват 70 милиона. Тази статистика е двърде красноречива за миграционния процес наблюдаван през векове. Така или иначе ние сме тук в Кейп Таун и ако все още се наричаме БЪЛГАРИ, то трябва да преосмислим това име и направим нещо за да остане след нас за поколенията българи които ще дойдат да живеят под небето на Южна Африка - Кейп Таун.

Ние работим върху проект за Славянски Културен център. Освен това работим с местното население като подпомагаме тези които имат нужда - 40 момичета от от 2 до 16 годишна възраст от Св. Георги къща за изоставени и изнасилени деца, дом за бедни и бездомни хора в Грин Поинт, даваме принос за събиране на средства за бедни хора от Западен Кейп, като ежегодно участваме в Карнавала за Честта на народите.

Драги сънародници Свободна Християнска О-я "България" е регистрирана като "NPO, Tax exemption" и сме в процес на регистрация на секция 18-А.

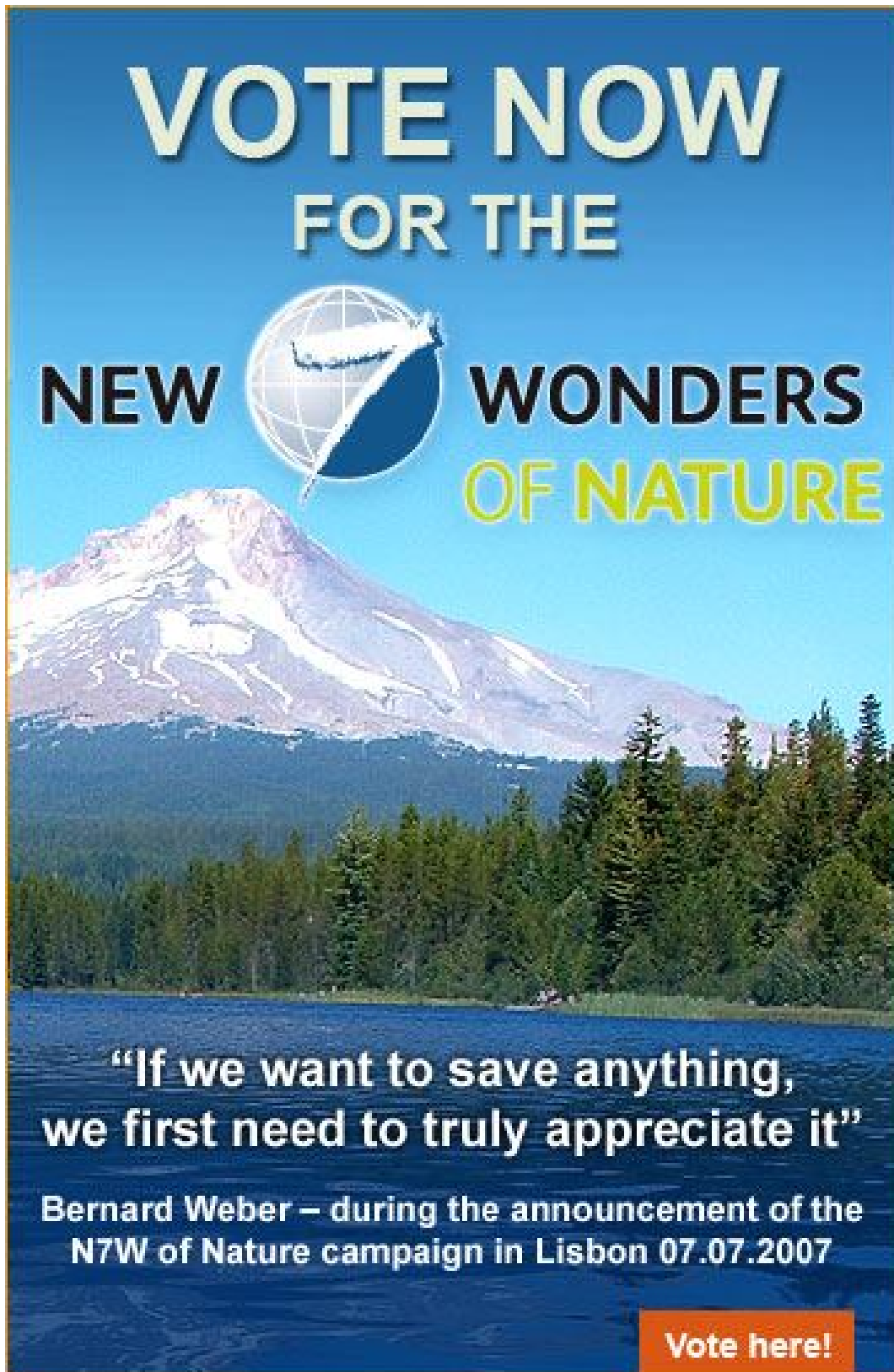
Това дава възможност тези от вас които отчисляват средства за Ресивъра могат да направят дарение или да спонсорират определени дейности на организацията. Тук отново искам да спомена имената на нашите сънародници подпомогнали идеята за Фестивала Балкан, състоял се на 30.10.2008 год. Тук можем да споменем Г-н Румен Ангелов, Христо Буков, Васил Панчев, Марио, Кристиан Чернев, Живко Иванов, Христо Стоичков, Елица и Георги Георгиеви, Даниела и Димо Куманови, Петър Васков и всички които посетиха фестивала.

Ние вярваме, че силата на колектива е огромна и мъдра и ние вярваме също, че заедно ние можем да направим идеята да просъществува.


Надяваме се на добронамереността и желанието да се отзовете за повече подробности на Тел: 021 557 7516, или 082 320 1302

Василка Иванова - Председател на Свободна Християнска Организация "България"- Кейп Таун.

БЛАГОДАРИМ ОТНОВО за отзивчивостта и желанието да подпомогнат българският дух в Кейп Таун да не угасва.



VOTE NOW
FOR THE

NEW  **WONDERS**
OF NATURE

**“If we want to save anything,
we first need to truly appreciate it”**

**Bernard Weber – during the announcement of the
N7W of Nature campaign in Lisbon 07.07.2007**

Vote here!

<http://www.new7wonders.com>

ФОТОГАЛЕРИЯ - Алманах

Кукерски фестивал Сурва 2009 в Перник

Над 100 000 посетители се събраха, за да научат повече за кукерските традиции по време на 18-тия Международен фестивал на маскарадните игри Сурва 2009. Събитието се състоя на 24 и 25 януари в Перник.



АЛКОХОЛНАТА БОМБА

Колко пъти човек като че пострадва не за това, че е нарушил закона, а просто защото начинът му на мислене е друг. Често спорехме с майка ми по въпроса дали хората в различните места по света са различни или по-точно дали реагират по един и същ начин за едно и също нещо. Тя твърдеше, че всички хора по света са еднакви що се отнася до мислене и отреагиране на основни неща. Казваше, че всички са суетни и обичат да им се правят комплименти, разликата била само по какъв начин ще го направиш. След смъртта на баща ми в автобусна катастрофа в ЮАР и след като беше прехвърляна от адвокат на адвокат и адвокатски съюз на адвокатски съюз, наскоро тя ми призна по телефона. – Слушай, Илия, тия вашите южноафриканци да знаеш, че не са произлезли като нас от маймуна, а от хиени, чакали или нещо подобно.

Трябваше да минат много години да разбере, че съм прав и начинът на мислене, както аз се изразявам, е различен в различните страни по света.

Та така и аз един хубав ден, неподозирайки какво ще се случи с мен се завръщах от отпуска в България. Тогава все още летеше авиокомпания Балкан вече с по-хубави самолети бойнги, които бяха взели под наем. Често, разбира се, се случваше да не си плащат летищните такси и затова постоянно закъсняваха. Излитаха между другите полети в последния момент. Имаше и случаи на задържани самолети. Тоест, платете си таксите и ще ви освободим самолета. По това време шефове и представителите на Балкан бяха майката и бащата на Милен Велчев и те, естествено, се бяха прехвърли от Зимбабве, Хараре, където дълги години преди това бяха представители на Балкан. Не беше лесно в онези години да издържаш син в Англия и то в известен университет, подготвящ младежите за министри. Майка на Милен тогава за малко да си отиде от този свят. Беше ходила на водопада Виктория и вероятно се беше заразшила там. За тяхно щастие се бяха обадили на баща ми и след неговата правилна диагноза и, разбира се, лечение, тя се възстанови напълно. Беше се разболяла от малария.

Въпреки всичко премисляйки сега нещата, полетът на БГА Балкан от София до Йоханесбург и от Йоханесбург до София имаше много предимства. Едно от тях беше, че времетраенето на полета беше само девет часа. Летеше директно без да каца другаде и най-вече можеше да се държиш свободно в самолета. Вътре се пиеше и пушеше, пътниците се разхождаха напред-назад, въобще слободия. Разбира се, всичко това беше много преди единайсти септември две хиляди и първа година. Почти всички авиолинии бяха по-свободни, по-демократични и не чак толкова взискателни към пътниците. А бяха и по-евтини от сегашните. Разбира се, имаше авиолинии като Бритиш Ейруей и по-специално филиала му Комер, пътуващ по вътрешните линии между градовете Йоханесбург и Кейп Таун, които си имаха свои правила. Да не говорим за законодателството на ЮАР. То се базира на римско-холандското право. Работи се по примера на предишни случаи. Нещо като шаблони и правила и се следва хронологичния ред. Един път влезеш ли в потока на системата почти няма излизане. Наподобява река, която те носи по течението и трудно те изхвърля на брега. Може би по-реално сравнение е да попаднеш в трафик на някоя от магистралите тук в пиковите часове. До следващия разклон, ако успееш да се включиш няма излизане. Та да се върнем на това законодателство. В повечето случаи това е машина за правене на пари. Прехвърлят те от един адвокат на друг. Като казвам адвокат това значи специалист в определна област на закона. Преди да стигнеш до него има по-нисък чин, какъвто ние в България нямаме. Той трябва да ти подготви случая и тогава да те препрати при адвоката. Нещо като в медицината. Общопрактикуващият лекар те изпраща при лекаря специалист. Трябва да ти напише бележка, иначе не можеш да отидеш директно. Така че, в момента, в който те арестуват започваш да плащаш, докато ти изтупат килимчето. Толкова са безкуполни, че и него може да ти вземат. Много хора се принуждават да си продават къщите и колите, за да могат да платят на адвоката. Ако не платиш, адвокатът ще те съди и отиваш в дрънголника.

Всеки има право чрез адвоката да подаде за „бейл“, което означава, че си нещо като подследствен и е нужна гаранция. Тоест, да си на свобода, докато трае делото. В по-тежки случаи може да си под домашен адрес. Всъщност, какво се получава, че може да си убиец и като си платиш ще чакаш извън затвора, ако съдията прецени, че няма да напуснеш страната или да окажеш давление над съдебното производство. Ако си беден и си откраднал парче кашкавал или сирене от магазина може да изкараш седмици или месеци в затвора, докато дойде реда на твоето дело. Престъпността е голяма, а съдебната система и затворите са буквално задръстени. Друга причина е тромавата бюрократична машина. Дори след идването на Мандела на власт през деветдесет и четвърта година и смяната на конституцията на страната нещата не се промениха много в съдебната система.

И така, пристигнах рано сутринта със самолета на Балкав в Йоханесбург. Изморен и леко пийнал слязох от самолета, минах митницата на летището и като си погледнах часовника се затичах. Летището е голямо, и като че нямах достатъчно време да хвана самолета за Кейп Таун. Пренавайки покрай лентата за багажа установих, че той е излязъл по погрешка от самолета на Балкан, вместо да го изпратят директно за Кейп Таун. Ето ти нова беля, сега трябва да го чекирам отново вместо да мина само с ръчния си багаж. Смутената стюардеса в Йоханесбург с хиляди извинения ми лепна нови лепеки и потеглихме в лек тръст. Изморен, изпотен и объркан стигнах на ръкава, където трябваше да бъде самолетът и установих, че го няма. Няма и пътници. Бре, какво стана, изпуснал съм самолета, помислих си аз и се запътих по обратния път отново към зоната за изпращане и посрещане. Минавайки обратно през контролния пункт, където се намираще големият часовник на стената установих, че пристигайки от България не съм си сменил времето на моя часовник и съм с един час напред. Отдъхнах си и реших по този случай да уплатня оставащото време в близкия бар. Обезводнен от пътя неусетно изпих два оматела. Потеглих отново, преминах през охраната, този път стигайки до ръкава, където е самолетът, но установих, че съм първият пътник. Подадох си бордовата карта и с облекчение влязох в самолета. Настаних се с ръчния багаж в отделението на самолета и доволен от себе си се запътих към тоалетната. Връщайки се обратно на мястото си, установих, че стюардесата ме гледа малко особено. Забравил, че идвам от България не съм се сетил, че трябва да се държа лицемерно, да се усмихвам и да пробутвам дежурните английски лафове. Лошо е, когато пренебрегнеш една жена по време на работа и то тукашна. А в моя случай беше още по-лошо, тя беше бяла и амбициозна, и гледаше така, че все едно, че тя ще управлява самолета.

Настаних се удобно на седалката, която беше зад аварийния изход и в този момент установих, че ми е горещо. Имаше разлика в температурите в България и Йоханесбург и след тичането и умората, като че сетивата ми бяха претъпени. Бързо свалих коженото яке и, а след него и шушликовия анцуг на национални отбор на Англия и ги набутах под седалката. В този момент установих, че на врата ми все още виси испанското мехче, пълно с нашенска ракия. Свалих го и го сложих върху якето под седалката. Закопчах колана и вече се унасях в приятна дрямка, когато ненадейно се появи същата късо подстригана стюардеса.

- Сър, - изсъска тя, - не можете да държите нищо под седалката защото пред вас е аварийният изход. - Изненадан от неочакваната атака, си разкопчах колана и подадох двете якета, а когато отново се канех да го закопча, когато тя със злорадна усмивка каза: - А какво е онова другото там, сър? - Наведох се и забелязах, че не съм й подал мехчето. - А, това ли, - все едно, че съм открил Америка на карта, отговорих аз. - Ами това е алкохолната ми бутилка. Развих капачето и отпих мъжка глътка. Подадох й мехчето, тя го сложи при якетата и изчезна по същия начин, по който се беше появила. Не мина много време и пак пристигна този път още по-сериозна и официално ми нареди, че капитанът искал да мина в предното отделение на самолета. Видимо раздразнен й обясних, че не искам да виждам никого защото съм изморен и нямам желание да бъда местен на друго място. В това време самолетът започна да се пълни и ето, че се появи и самият капитан. В първия момент го помислих за бордовия инженер, не знам защо не ми заприлича на капитан. Той ми обясни, че иска да ме преместят в бизнес класа. Говореше така, все едно ще правим нещо съзаклятничеко и не иска пътниците да го чуят. Видя ми се много съмнително и реших, че искат да ми вземат хубавото място за да настанят техен човек, затова ме прилъгват с бизнес класата. И културно му отказах. Той си тръгна почервенял и ядосан, че не е успял да ме убеди.

Когато се появи и другата стюардеса и започна да ме увещава, разбрах, че става нещо сериозно, но реших да отида да видя, като предположих, че е станала някаква грешка.

И действително грешката беше тяхна, но за моя сметка. Минах в отделението, а там капитанът ми показа удобна седалка и учтиво ме попита за ръчния багаж. Не след дълго същата заядлива стюардеса изтърси там целия ръчен багаж и мехчето.

Е, оправихме се най-после, помислих си аз и самодоволно затворих очи, когато някой грубо ме побутна и две горили с черни костюми ми показаха някакви карти, на които пишеше секретна служба на ЮАР. Накараха ме да ги последвам и на излизане от самолета видях как свалиха и останалата част от багажа ми. Опитах се да се възпротивя като им повтарях непрекъснато: - Мистър, сър, какво съм направил, за какво ме сваляте от самолета? Сигурно е станала грешка. – А те с безизразни лица на наемни убийци от екшън филм ме поведоха към полицията на летището. Щателно ми провериха целия багаж отново, като го пуснаха на рентген и като не намериха това, което търсеха, единият каза на местния униформен полцай да ме качат на следващия самолет за Кейп Таун.

Уви, за съжаление се появи представител на Бритиш Еървей. Черен, дебел и грубоват, явно назначен поради политиката за Афърматив екшън /да се дава предимство на негрите/. Той започна да обяснява, че първо самолетът трябва да пристигне благополучно в Кейп Таун и пилотът ще прецени дали да ме пуснат. Този път не издържах и креснах: - Няма ли някой да ми каже в какво ме обвинявате и какво търсите? – Всички ме изгледаха, явно забравили за физическото ми присъствие и единият полицаи с ехидна усмивка измрънка: - Сега, като дойде следователят ще ти каже. – А другият не издържа, изкашля се и каза: - Алкохолна бомба, ха-ха-ха!

Следвап родължение...

THE LIFE OF SAINT JOHN OF RILA

We would be rightly reproached if we neglected the life of the blessed John and failed to present his true image to ardent lovers of virtue. This biography will serve as an inspiration for those who wish to follow in the footsteps and imitate the life of this spiritual giant, and will be of great benefit even to its casual readers.

It is our hope that the life of this holy father will encourage its readers and that these God-loving souls will be moved to greater piety. Therefore, despite our attempt to narrate this biography as tastefully as possible, we beg the indulgence and patience of the reader for that which has been unskillfully artlessly written about him.

Now, as we begin our narrative, let us invoke the blessing of the saint, who himself was so abundantly blessed by God, that we not err out ignorance and thus deprive our readers of greater benefit.

THE PARENTS of blessed John were pious Bulgarians, born and raised in the village of Skrino, within the city limits of Sardica.* While they lived and worked with devotion and charity, two sons were born to them, one of them being John. He obeyed his parents in everything, showed them great respect, constantly lived in the fear of God, loved the church, listened attentively to divine words and pleased the Lord with fasting and prayer. He was completely captivated by the love of God; like a true seraphim, his soul blazed in the Lord and "brought forth fruit a hundredfold" like a tree planted by springs of water.

Long after his parents had died, some jealous and indolent people reproved him as a hypocrite utterly unfit for worldly life. Wearied and disturbed, John resolved to give all his possessions to the poor and "render unto Caesar that which is Caesar's" so that he might unhindered "render unto God that which its God's." And God "who called light to shine out of darkness" and "Who ordered Abraham: 'Get out of thy country and from thy kindred and go to the land that I will show thee,'" appeared to John in a dream speaking the very same words and pointed out the place where John might please Him. Awakening, he reflected upon the meaning of the vision and his heart burned with zeal "like a stag for the water springs." Like another David, he armed himself against the spiritual Goliath, and taking tree stones - faith, hope and love - he put on the armor of righteousness and over his head the divine cover as a helmet of salvation. He entered the monastery of St. Dimitry, near Skrino, and was tonsured a monk, casting off with his hair all lust and carnal desire. Here he received his education, learned to read and write, and grew spiritually by studying the Holy Gospel.

After he had been trained in asceticism, leaving what is of the earth to the earth and to this world, together with its lord, he took with him only a leather garment and came to the mountain God had shown him. Here he built a little hut of twigs and restrained his body with fasting and vigil, singing with David: "I hastened to settle in the wilderness and waited for God to save me from the wind and tempest." He lifted his hands in prayer without anger or doubt. His food was nothing but herbs and grass which by nature grow for the cattle, and he cried: "I was as a beast before Thee, but am continually with Thee." Only after sunset did he eat a little of the herbs, but not even enough to satisfy himself completely and drank only enough of the water which ran down the mountain springs to cool his thirst.

Who can describe the works which he did at that time? Who could number his tears or adequately describe his all-night vigils and his kneeling? Often demons, transformed into wild animals, came to frighten him and chase him away. But he remained adamant, a hero unflinching from their treacherously assaulting waves, or rather, a diamond upon which pounding iron can leave no scar.

A LONG TIME passed before John decided to move to another place. He found a dark, obscure cave and settled in it. There he increased his works and kindled his longing to serve God. Like a bee, he gathered honey into the shelters of his heart.

While he was in this state of life, his brother's son Luke came secretly from his father and mother to the wild forest where the holy man lived and with great effort succeeded in finding him. The blessed one, seeing him from afar, at first thought him to be a vision, and so he prayed. As Luke approached, he prostrated himself and asked for John's blessing. The holy one was then convinced that he beheld flesh and blood and not a vision. He blessed Luke and asked why he had come. Luke told everything about himself and was immediately accepted by the saint. With Luke, seeing himself multiplied like the cedars of Lebanon, the blessed one lifted up songs of thanksgiving to God and repeated what was written in the Psalms: "The forgiving and the righteous adhered to me." And Luke was with him in the wilderness like a gentle lamb which was grazed by the true Shepherd, like Abel and Isaac, and in all things he imitated the Forerunner John the Baptist, the one brought up in the wilderness since childhood.

But Satan, the proud heir of darkness, the arrogant enemy, had no patience with the works and virtue of holy one. Filled with jealousy, he conceived injustice and gave birth to lawlessness. An acquaintance of Luke's father found him overwhelmed by grief and bewildered about the boy, and, motivated by Satan told him: "Your brother John deprived you of the support of your old age and the heir of your household. He came here in the night, took your son and has him even now. Unless you rescue the boy, he will become food for the wild beasts. Come and I will show you the place, and then you can go and take your child." When Luke's father heard that, he clothed himself in hatred, as in a garment covering him like a cloud of fury. He flew into a rage and hurled accusations against his innocent brother. Satan inflamed his anger and goaded him into insulting the holy one.

When they came close to the place, the acquaintance, guided by the devil, showed him John's cave from afar and immediately departed. The brother went on and found the holy man. He harassed him with reproaches, called him a vicious old man, a betrayer, completely unfit for earthly life. With a heavy stick and stones he tried to kill him. But what did John do? Like his gentle Lord, he stood there saying nothing, and in his mind repeated: "And I was as a deaf man, not hearing, and like a mute who opened not his mouth!" Enraged, the father grabbed the boy, snatched him from God's mountain, God's holy mountain, where God had deigned to let him live, and proceeded to bring him back into the world. The blessed man, seeing and understanding the treachery of Satan, was overcome by sorrow and, with tears, he fell to his knees and prayed: "Lord, Thou has said: 'Call Me in the day of sadness and I will save you'; rescue me now, O Heavenly King! Look on me with compassion and drive away the sorrow of my heart! Show me a sign of Thy mercy, for Thou art blessed forever and ever. Amen!"

After his prayer he remained distressed, being deprived of Luke and fearing that the boy might involve himself in the snares of this world. But what did God do, Who ordered that the children be allowed to come to him? Here too He spoke to the boy's father, not by word but by action: "Let the child come to Me and do not stand in his way, because of such is the Kingdom of Heaven." As they walked on their way, a snake bit the boy and he immediately died a painless death. The father was bewildered as to what he should do. He returned to the holy one and, ashamed, in deep sorrow, told him what had happened on their way. John told him to bury the boy and return to his home. He followed John's instructions and the holy man glorified God for what had happened.

JOHN LIVED in his cave for twelve years without any physical conveniences, while his works and trials increased. The devil watched and continued to attack him, sometimes afflicting him with despondency, and other time with laziness and on numerous other occasions with fear and apparitions. But his radiant soul could not be caught by Satan's intrigues. He constantly sang: "They compassed me about like a hornets' nest; they are quenched as a fire of thorns; for the name of the Lord, I opposed them!"

One day, by the devil's suggestion, bandits fell upon the holy man, beat him mercilessly, knocked him down, dragged him, drove him away and forbade him to remain in that place. In this, too, he submitted himself to the Lord, Who said: "When they persecute you in this city, flee into another." Not from city to city, but from forest to forest the holy man walked and found another place far away where he settled in an enormous oak tree, following the example of the ancient Abraham. But while Abraham, under the oak of Mamre, joyfully entertained the Holy Trinity and sent them away in peace, the holy man John, carrying on his work as before, kindled in his heart an unmaning love for God dwelling therein, Who in Himself is the Trinity. And what did God do, Who directs everything for the good of man? In the desert He provided manna for the people of Israel and "He satisfied the hungry with good things"; here, He did the same: He ordered the earth to grow chick peas as food for the holy one. With these, John eased his hunger while tears poured out like gushing springs to irrigate the furrows of his soul and the fruitful boughs of his virtue blossomed forth.

But God, Who commanded light to rise out of darkness and Who brings to light the secrets of darkness, did not wish the city on top of the mountain to remain hidden any longer and graciously deigned to make known John virtue. Shepherds were grazing their flocks nearby, like those at the time of Christ's birth. While the sheep quietly grazed, all at once they began running down, not on sun ordinary path, but through desolate, steep, impassable places until they reached the holy man's dwelling. The shepherds ran after them but were amazed that they could not stop them. When they finally caught up with the sheep, arriving at John's wilderness refuge, they questioned him: "Who are you? Where are you from? How did you come here? How do you live here?" He answered them: "According to the Apostle, my live is in heaven, whence I expect the Savior. My fatherland is the New Jerusalem, the city of God. My native country and the city in which I was raised you need not know. But since you are here, let me feed you with the food of the wilderness." Then he let them help themselves to some of the chick peas that grew there, and they ate to their hearts' content.

After the shepherds departed, one of them, without the saint's blessing, secretly pulled out some of the plant for the journey and happily ran after his friends. Overtaking them, he revealed his deed. They snatched the plant from his hands, and opening the pods to get the peas, they found them empty. Full of remorse, they returned to the holy man, confessed what they had done and asked his forgiveness. He granted them forgiveness and said: "The Almighty God has the good grace, my children, to let the chick peas grow here and be eaten here." Astonished, the shepherds departed, praising and glorifying God for all they had seen and heard, and spread news of the saint throughout the surrounding villages.

Параклисът Св. Рафаил, намиращ се в резиденцията на Архиепископ Сержиос на адрес: Балтимор 14 , Рондебош, е пред окончателно завършване и в следващата седмица ще бъде отворен за посетители от понеделник до петък от 9 часа до 15 часа. Два пъти в месеца ще има съботни литургии.

За повече информация може да се обърнете директно на тел: 021 689 7639, или мобилен: 083 590 2110 - Негово Преосвещенство Архиепископ Сержиос.

На 1-ви март в резиденцията на Архиепископ Сержиос ще бъде организиран обяд - цена 100 ранда включваща 3 ястия по избор , предястия и десерт. Напитките на бара. Билетите ще се продават в църквата Св. Георги след неделната литургия. За повече информация на телефон 021 689 7639.

Поместваме адреса и контактите на посолството на Р България в ЮАР - Претория:
Embassy of the Rep. of Bulgaria
071 CHURCH street, HATFIELD,
0007 ARCADIA , PRETORIA
tel: 012 342 3720; 012 342 7941; Fax: 012 32 4721
Email: embulgsa@iafrica.com



Уважаеми сънародници,

От началото на 2009 година вестник "АЛМАНАХ" започва да се разпространява и сред българите в Бразилия.

На 01.03.2009 в São Paulo ще се проведе среща-обяд на българите в São Paulo. Повече информация може да получите от Милена на е-mail: gy.saliba@uol.com.br.

СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ И СЪНАРОДНИЦИ!

Това послание е зов помощ за един прекрасен човек, съпруг и баща, българин, който се бори с коварната болест- миелома.

За повече информация, моля посетете www.reashafriend.co.za или се обадете на Елена- 082 434 4377

Дарителска сметка: Acc. name V. Morreno
NEDBANK Br. code- 197205
Acc.No - 2972098137
Acc.Type: Swivings
Ref: Bobby

От Галина Йорданова

От 25-28.02.2009 година ще се проведе Комунити Чест Карнавал.

Драги сънародници за 12 път българското знаме ще се развява за 4 дни на карнавала. Желателно е да посетите карнавала, подкрепите идеята и отпразнуваме заедно 3- март- нашият национален празник.

От ръководството на организацията.

За нов член на управителния съвет на организацията бе избрана Г-жа Юлияна Николова. Да ѝ пожелаем много здраве и успех в благородното дело.

От ръководството на организацията

Услуги

За тези от вас които се нуждаят от превод от български на английски език и обратно могат да се обърнат към В. Иванова (заклет преводач) на тел: 021 557 7516, или 082 320 1302.

За съдействие изпращайте материали на тел: 021 438 0310 или 082845 8883- Вилияна Димитрова

Да поздравим новото семейство Юлиана Николова и Пиерс Труман-Бекър
Със сключване на граждански брак на 03.01.2009 год.
Много щастие и любов желаем!

От ръководството на организацията.



ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА

**Конкурс по изобразително изкуство за деца и юноши от
българските общности по света**

**“България в моите мечти”
Девето издание**

Млади приятели,

През 2009 г. Държавната агенция за българите в чужбина ще проведе деветото издание на Международния конкурс по изобразително изкуство „България в моите мечти“. По регламент, право на участие в него имат деца и юноши от всички български общности по света на възраст от 6 до 18 навършени години.

Всеки участник трябва да изпрати не повече от две рисунки с размери до 35/50 см., като може да се използва всякаква техника: акварел, темперни бои, пастели, графика, флумастер, молив, колаж. Творбите не трябва да се паспартират и няма да бъдат връщани на авторите.

На гърба на всяка рисунка е необходимо да бъдат отбелязани четливо

следните данни:

- ◇ лично и фамилно име на автора, точен адрес
- ◇ учебен клас и навършени години
- ◇ учебно заведение
- ◇ телефон на родителите /задължително /, на българското училище, както и e-mail за контакт

Крайният срок за получаване на рисунките е 30 април 2009 г.

Изпращайте творбите на следния адрес:

**Държавна агенция за българите в чужбина
bul. Dondukov 2A,
Sofia 1000, Bulgaria**

/за конкурса за детска рисунка/

Класирането ще се извърши в три възрастови групи: първа група: от 6 до 10 г.; втора група: от 11 до 14 г.; трета група: от 15 до 18 г.

Резултатите от класирането ще бъдат обявени през втората половина на м. май 2009 г.

Както всяка година отличените рисунки ще бъдат представени на специално организирана изложба в края на м. юли. Допълнително ще бъдат съобщени точната дата и мястото на проявата.

За допълнителна информация: тел.: ++359 2 935 06 62; факс: ++359 2 935 06 51

e-mail: k.dimitrova@aba.government.bg

Коянка Димитрова, координатор на конкурса

Пожелаваме ви успех! Очакваме с нетърпение и радост отново вашите рисунки!

**ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ ОТ БЪЛГАРСКИТЕ ОБЩНОСТИ ПО
СВЕТА**

ДЪРЖАВНАТА АГЕНЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА

обявява тринадесетото издание на

Детско-юношеския литературен конкурс СТЕФАН ГЕЧЕВ 2009

на тема:

**„ДА СЕ ЗАВЪРНЕШ В БАЩИНАТА КЪЩА...” – КЪДЕ СЕ ЗАВРЪЩА БЪЛГАРИНЪТ,
КОЙТО ЖИВЕЕ В ЧУЖБИНА?**

Краен срок за получаване: 30. 4. 2009 г.

Резултатите ще бъдат обявени след 15.5.2008 г.

Каним да участват деца и юноши на възраст от 6 до 19 г. (от I до XII клас) от всички български общности в чужбина.

Няма жанрови и видови ограничения - всеки участник може да напише върху тази тема есе, пътепис, разказ, стихотворение или жанрово неопределено съчинение.

Писмата с литературните творби трябва да съдържат следната информация за автора:

- лично и фамилно име
- точен адрес
- учебен клас и навършени години
- учебно заведение
- телефон и електронна поща за контакт.

Предпочитаме да ни изпращате вашите работи по електронната поща.

Ако това не е възможно, използвайте обикновената поща или факса.

Мария Гарева
Държавна агенция за българите в чужбина
Бул."Дондуков" 2а
София 1000
Bulgaria
Телефон: +359 2 935 06 57
Телефон/факс: +359 2 935 06 51
E-mail: m.gareva@aba.government.bg

Леко ястие от зелен боб и яйца

Ястието е арменско по произход. Зеленият фасул е една нискокалорийна храна, но този специалитет е едновременно лек и засищащ.

НАЧИН НА ПРИГОТВЯНЕ

Нарязаният на ивици или колелца лук се задушава в мазнината, добавя се зеленият фасул и се долива ма-лко от водата, в която е сварен. След изпаряване на течността се прибавят пресованите скилидки чесън. Чукват се яйцата, разбъркват се и ястието е готово, след коагулирането им. Поднася се обилно поръсено със ситно нарязан магданоз.

Забележка: фасулът се сварява в подсолена вода.

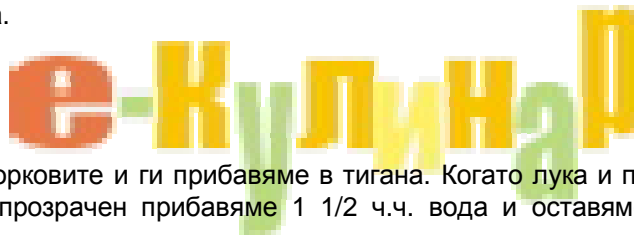
Постни зелени сърми**НАЧИН НА ПРИГОТВЯНЕ**

В тиган задушаваме праз и лука. Рендосваме морковите и ги прибавяме в тигана. Когато лука и праз а омекнат, добавяме ориза. Когато ориза стане прозрачен прибавяме 1 1/2 ч.ч. вода и оставяме да покъкри на бавен огън.

Добавяме стафидите и ситно нарязания магданоз и джоджен. След като магданоза поеме водата, махаме от котлона.

Отделяме зелевите листа и махаме дебелията част. Завиваме по 1 лъжица от оризовата смес в зелевото листо и навиваме. Така докато свърши плънката. Редим в тенджерата в която предварително се накъсали кисело зеле на дъното, покриваме отгоре с чиния и наливаме вода, колкото да покрие сърмите.

Варят се 1 1/2 часа на бавен огън.



For advertising in Almanah:

- | | |
|--------------------------------------|---|
| 1. Full page, with picture, or not | R 250 per issue and R600 issued 3 times (R = South African Rands) |
| 2. Half page, with picture, or not | R 150 per issue and R350 issued 3 times |
| 3. Quarter page with picture, or not | R 100 per issue and R230 issued 3 times |
| 4. Listed on our news letter | R 50 per issue and R100 listed 3 times |

Bank account: ABSA BANK, Branch Plumstead
Liberal Christian Organization "Bulgaria"
Account No-9146933714

Закон за чакането:

1. Автобусът, който е тръгнал току-що от спирката, е точно този, който ти е нужен.
2. Времето за чакане е правопрпорционално на неблагоприятните метеорологични условия.
3. Всички автобуси, които минават в обратната посока, изчезват от лицето на земята и не се връщат обратно. Закон за чакането:

1. Автобусът, който е тръгнал току-що от спирката, е точно този, който ти е нужен.
2. Времето за чакане е правопрпорционално на неблагоприятните метеорологични условия.
3. Всички автобуси, които минават в обратната посока, изчезват от лицето на земята и не се връщат обратно.

Желаещите да сътрудничат при издаването на нашия вестник с различни материали, снимки, идеи и информация до всяко 15 число на месеца могат да ползват нашата кутия